

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9Co/2/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8118215790
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Jusková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8118215790.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Juskovej, sudkyne JUDr. Jany Burešovej a sudcu Mgr. Miloša Koleka v spore žalobcov: 1. S. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom XX. H. XX, K., 2. N. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom XX. H. XX, K., 3. mal. Z. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom XX. H. XX, K., 4. mal. F. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom XX. H., K., všetci právne zastúpení JUDr. Milanom Szöllössym, advokátom so sídlom Mlynská č. 28, 040 01 Košice, proti žalovanému: KOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava 1, IČO: 00 585 441, právne zastúpenému JUDr. Félixom Neupauerom, advokátom so sídlom Dvořákovo nábřeží 8/A, 811 02 Bratislava, o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 7C/48/2018-102 zo dňa 04.09.2019 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok v napadnutých výrokoch I., II., III., IV. a v súvisiacom výroku o nároku na náhradu trov konania, t.j. vo výroku V.

Priznáva žalobcom voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške trov bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej aj len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol takto:
I. Žalovaná je p o v i n á zaplatiť žalobcovi v 1. rade 15.000 Eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.
II. Žalovaná je p o v i n á zaplatiť žalobcovi v 2. rade 15.000 Eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.
III. Žalovaná je p o v i n á zaplatiť žalobcovi v 3. rade 10.000 Eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.
IV. Žalovaná je p o v i n á zaplatiť žalobcovi v 4. rade 10.000 Eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.
V. V prevyšujúcej časti súd žalobný návrh žalobcov v 1. až 4. rade zamietá.
VI. Žalobcovia v 1. až 4. rade majú vo vzťahu k žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % z prisúdenej sumy, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobcovia žalobou doručenou súdu dňa 12.11.2018 žiadali, aby súd priznal žalobcovi v 1. a 2. rade náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 40.000 eur a žalobcom v 3. a 4. rade vo výške 20.000 eur. Žalobu vo veci samej odôvodnili tým, že nebohý syn a brat žalobcov M. O., narodený XX.XX.XXXX bol účastníkom dopravnej nehody dňa 25.12.2016 ako spolujazdec v motorovom vozidle značky U. S., pri ktorej utrpel ťažké zranenia nezlučiteľné so životom. Dopravnú nehodu zavinil vodič motorového vozidla N. O. Bc. A. Z., ktorý pri prejazde ľavotočivej zákruty neprispôbil rýchlosť jazdy vlastnostiam vozidla, poveternostným podmienkam, stavu a povahe vozovky, prešiel s vozidlom do protismeru, kde došlo ku zrážke s protiídúcim motorovým vozidlom značky U. S., ktoré viedla žalobkyňa v 2. rade. Za spôsobenú škodu zodpovedá poistený prevádzkovateľ motorového vozidla podľa § 427 Občianskeho zákonníka, resp. poistený vodič podľa § 420 Občianskeho zákonníka.

Prevádzkovateľ vozidla mal v čase škodovej udalosti uzatvorené poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla v zmysle zákona č. 381/2001 Z.z. v platnom znení v KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Priamy nárok poškodeného voči poisťovateľovi je daný v § 15 zákona č. 381/2001 Z.z. V dôsledku tragickej udalosti týkajúcej sa najbližšieho človeka u žalobcov došlo k nesmierne závažnej ujme spočívajúcej v zmarení očakávaného rodinného života s milovaným synom a bratom. Táto ujma spočíva aj v citovej strate, keď žalobcovia v dôsledku tragickej smrti blízkej osoby utrpeli citovú ujmu spočívajúcu v nepríjemných pocitoch úzkosti, smútku, zúfalstva a šoku. Spolu prežívaná radosť bola nahradená smútkom a starosťami. Nečakaným, šokujúcim, ťažkým ublížením na zdraví blízkej osobe so závažnými následkami došlo k tak závažnému zásahu do práva na ochranu ich osobnosti spočívajúceho v obmedzení ich súkromného a rodinného života, že žiadna z morálnych foriem zadosťučinenia podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka by v danom prípade nepostačovala k tomu, aby bola primerane vyvážená a zmiernená vzniknutá nemajetková ujma na strane poškodených, ktorých právo na ochranu osobnosti bolo porušené týmto neoprávneným zásahom s neodstrániteľnými následkami.

Súd konštatoval, že žalovaný so žalobným návrhom nesúhlasil, považoval ho za neoprávnený a bez právneho základu. Uviedol, že v zmysle súčasne platného a účinného vnútroštátneho práva uplatniteľného vo veci samej v zmysle zákona o povinnom zmluvnom poistení, nie je pasívne legítimovaný na uplatnenie nárokov z titulu zásahu do osobnostných práv žalobcov, nakoľko zákon o PZP sa nevzťahuje na náhradu nemajetkovej ujmy a povinnosť zahrnúť tento inštitút do poistných zmlúv žalovanej žiadnym spôsobom neukladá. Ak by aj súd pripustil pasívnu legítimáciu žalovaného vo vzťahu k žalovanému je poistnou udalosťou dopravná nehoda a zásah do osobnostných práv žalobcov nastal sprostredkovanou v dôsledku reakcie na následky tejto dopravnej nehody. Neexistuje vo vzťahu k žalobcom a uplatňovanej náhrade nemajetkovej ujmy priama príčinná súvislosť s poistnou udalosťou ako takou v zmysle § 5 ods. 1 písm. h) zákona o PZP.

Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že dňa 25.12.2016 v čase o 13.40 hod. viedol A. Z. po ceste I/68 v úseku N. Z. - K. v km 66,170 v smere jazdy od Prešova smerom na K. osobné motorové vozidlo zn. N. O., ev. č.: PO XXXCI, pričom neprispôbil rýchlosť jazdy vlastnostiam vozidla, poveternostným podmienkam, stavu a povahe vozovky a po prejazde ľavotočivej zákruty, prešiel s motorovým vozidlom do protismeru, kde čelne narazil do protiidúceho osobného motorového vozidla zn. U. S., ev. č.: SB XXXBM, ktoré v tom čase viedla Z. N. O. v smere jazdy od K. na S., pričom pri zrážke utrpel spolujazdec na prednom sedadle motorového vozidla zn. U. S. maloletý M. O., nar. XX.XX.XXXX zranenia a to pomliaždenie mozgu s vnútro lebečným krvácaním pri zlomenine lebečnej klenby a spodiny, ktorým po prevoze do FNsP Prešov dňa 25.12.2016 v čase o 15.30 hod podľahol. Žalobkyňa v 2. rade, ktorá bola vodičkou motorového vozidla ako aj ostatní žalobcovia, ktorí sa v motorovom vozidle nachádzali taktiež utrpeli mnohopočetné zranenia v dôsledku dopravnej nehody, avšak došlo okrem poškodenia ich zdravia aj k zásahu do ich súkromia rodinného života, majú tak právo na zadosťučinenie, ktorého sa žalobou domáhali. Vodič motorového vozidla mal motorové vozidlo poistené u žalovaného, nárok na náhradu nemajetkovej ujmy preto uplatnili voči žalovanému.

Súd prvej inštancie hodnotiac všetky skutkové okolnosti mal nárok uplatnený žalobou za dôvodný vo výške v akej jednotlivým žalobcom priznal nárok a v prevyšujúcej výške žalobu zamietol.

Pri právnom posúdení odkázal súd prvej inštancie na § 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, na ustanovenia Občianskeho zákonníka - § 11, § 13 ods. 1 až 3 a na ust. § 4 ods. 1, 2 písm. a) zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla.

Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 255 ods. 1 CSP s konštatovaním, že v danom prípade výška plnenia závisela od voľnej úvahy súdu, preto žalobcom priznal vo vzťahu k žalovanému nárok na náhradu trov konania z prísudku v rozsahu 100 %.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d) a h) CSP. V odvolaní uviedol, že súd prvej inštancie vyhoviejúc žalobe mal za to, že nemajetková ujma pozostalých je v priamej príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou a nie je daná zákonná výluka ako ju namietal v rámci svojho vyjadrenia v žalobe. Poukázal na to, že súd prvej inštancie sa v rozsudku nevysporiadal dostatočne s jeho relevantnou právnou argumentáciou k otázke, resp. absencii priamej príčinnej súvislosti medzi dopravnou nehodou ako takou a zásahom do osobnostných práv žalobcu, výsledkom je to, že vec vo vzťahu k žalovanému nesprávne právne posúdil. Pokiaľ mal súd prvej inštancie za to, že nemajetková ujma pozostalých po obetiach dopravných nehôd je užšou kategóriou škody na zdraví, bolo z jeho strany nevyhnutné dôsledne sa zaoberať atribútmi vzniku zodpovednosti za škodu, t.j. protiprávnosťou konania, vznikom škody v dôsledku protiprávneho konania, a to vo vzťahu

k žalovanému a v kontexte celého zákona o povinnom zmluvnom poistení. Poukázal na otázku príčinnej súvislosti tak ako vyplýva z rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, z ktorých má vyplývať, že ak bola príčinou vzniku škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nenastáva, príčinou vzniku škody nie je skutočnosť, ktorá je už sama následkom. Vzťah príčin a následkov musí byť priamy, bezprostredný, neprerušený, nestačí ak je iba sprostredkovaný. Poukázal aj na to, že princíp príčinnej súvislosti je premietnutý aj v § 5 ods. 1 písm. h) zákona o povinnom zmluvnom poistení, v zmysle ktorého poisťiteľ nenahradí za poisteného škodu ak ide o zodpovednosť za škodu, ktorej vznik nie je v príčinnej súvislosti s poistnou udalosťou. Uviedol, že vzhľadom na skutočnosť, že vo vzťahu k žalovanému je poistnou udalosťou dopravná nehoda a zásah do osobnostných práv žalobcov nastal sprostredkované v dôsledku reakcie na už primárne a priame následky tejto dopravnej nehody - úmrtie ich rodinného príslušníka, neexistuje vo vzťahu k žalobcom a uplatňovanej nemajetkovej ujme priama príčinná súvislosť s poistnou udalosťou ako takou. Do pozornosti dal rozsudok Súdneho dvora Európskej únie C-350/14 Lazar, v ktorom súdny dvor o otázku ujmy pozostalých súvisiacu s úmrtím osoby pri dopravnej nehode opakovane označil ako nepriame následky tejto nehody. Podľa žalovaného preto absentuje priama príčinná súvislosť s poistnou udalosťou, keďže žalobcovia neboli priamym účastníkom dopravnej nehody. Žalovaný preto žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietne.

3. Žalobcovia vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedli, že súd prvej inštancie sa vo veci dostatočne vysporiadal s námietkou žalovaného o nedostatku jeho pasívnej vecnej legitímácie a rozhodol po dostatočne vykonanom dokazovaní a náležitom zistení skutkového stavu. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6MCdo/1/2016 z 31.07.2017, podľa ktorého škodou pre účely Zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla je aj nemajetková ujma spočívajúca v zásahu do osobnostných práv pozostalých obetí dopravnej nehody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla. V spore o náhradu takejto ujmy je poisťovňa pasívne vecne legitimovaná. Súd prvej inštancie sa podľa žalobcov aj dôsledne vysporiadal s podstatou nemajetkovej ujmy, ktorá spočíva v pretrhnutí rodinných, citových, emocionálnych a iných väzieb dotknutých osôb s ich blízkou osobou. K tomuto následku dochádza priamo smrťou blízkej osoby, pretrhnutie týchto väzieb nastáva súčasne priamo so smrťou blízkej osoby, a nie až ako následok smrti blízkej osoby. Je teda zachovaná väzba priamej príčinnej súvislosti. Pretrhnutie týchto väzieb ako podstata nemajetkovej ujmy sa prejavuje aj rôznymi reakciami osôb (smútok, beznádej), ale ide len o prejavy a vyjadrenie samotnej nemajetkovej ujmy, ktorej podstata, a to pretrhnutie väzieb, nastalo súčasne so smrťou blízkej osoby ako priamy následok protiprávneho zásahu zo strany škodcu; žalovaný na vyjadrenie žalobcov k jeho odvolaniu nereagoval.

4. Krajský súd v Prešove (ďalej aj len „odvolací súd“), príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP), vzhľadom na včas podané odvolanie (§ 362 ods. 1 CSP) oprávnenou osobou (§ 359 CSP) preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z dôvodov uvedených v odvolaní, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP. Odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) vychádzajúc z toho, že nariadenie pojednávania vo veci nevyžadovala potreba zopakovania ani doplnenia dokazovania, ani dôležitý verejný záujem.

Pri preskúmaní napadnutého rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený preskúmať ho z iných dôvodov než z tých, ktoré boli explicitne do uplynutia odvolacej lehoty uvedené (§ 380 ods. 1, 2 CSP). Oznamenie o verejnom vyhlásení rozsudku zverejnil na úradnej tabuli ak aj na webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 30.04.2020 (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru o tom, že odvolanie žalovaného dôvodným nebolo.

5. Žalovaný založil odvoláciu argumentáciu na tvrdení o pochybení súdu prvej inštancie pokiaľ tento súd, ktorý vychádzal z toho, že nemajetková ujma pozostalých žalobcov je užšou kategóriou „škody na zdraví“ mal za to, že nemajetková ujma je v priamej príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou; podľa žalovaného však takáto priama príčinná súvislosť neexistuje.

6. Jedným z podstatných prvkov záväzkového vzťahu zodpovednostného charakteru je kauzálna súvislosť medzi vznikom ujmy, či už majetkovej alebo nemajetkovej, a udalosťou z ktorej ujma vznikla. Táto kauzálna, príčinná súvislosť, je podstatným prvkom vzhľadom na následky predvídané právom v zmysle nápravy ujmy vzniknutej zo škodovej udalosti.

7. Občiansky zákonník definíciu pojmu príčinná súvislosť neobsahuje, právnou teóriou aj praxou je v oblasti posudzovania zodpovednostných vzťahov všeobecne prijímané, že príčinná súvislosť je daná vtedy, keď konkrétna ujma vznikne ako následok protiprávneho úkonu škodcu. Platí tiež, keďže ide o otázku skutkovú, že musí byť v konaní preukázaná, a to subjektom uplatňujúcim nárok zo zodpovednostného právneho vzťahu.

8. Kľúčovým pre odpoveď na to, či bol daný alebo nie odvolací dôvod spočívajúci v nesprávnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie bolo vyhodnotenie relevancie tvrdenia žalovaného o nie priamom pôsobení príčiny, t.j. dopravnej nehody, v dôsledku zavinenia ktorej zomrel syn a brat žalobcov, na následok - ujmu žalobcov v ich osobnostnej sfére, keďže žalobcovia neboli podľa neho priamymi účastníkmi dopravnej nehody.

9. Najvyšší súd ČSR v rozhodnutí z 30.11.1976 2Cz/36/76 (Sbírka soudních rozhodnutí a stanovisek 2-3/1979) zásadu, že sa neodškodňuje následok následku, na čo poukazoval v odvolacom konaní aj žalovaný, formuloval na zistení skutkových okolností, v dôsledku ktorých sa matka domáhala náhrady škody na zdraví, sťaženia spoločenského uplatnenia, pre duševnú poruchu, ktorá vznikla v dôsledku otrasného zážitku, udalosti, pri ktorej zomrel jej maloletý syn. Najvyšší súd ČSR v posudzovanom prípade uviedol, že k poškodeniu zdravia žalobkyne došlo následkom jej reakcie na smrteľný úraz jej dieťaťa. V danom prípade príčina spočívala v skutočnosti, ktorá bola už sama následkom, preto chýbal základný zákonný predpoklad zodpovednosti.

10. Podľa odvolacieho súdu predmetom konania nebol nárok žalobcov na náhradu následku následku, keďže žalobcovia nežiadali nahradiť škodu ako úbytok v ich majetkových aktívach alebo škodu na zdraví ako sťaženie spoločenského uplatnenia pre duševné alebo iné ochorenie v zmysle následku ujmy vzniknutej pre úmrtie syna a brata, t.j. nešlo o odškodnenie následku následku ako mienil žalovaný, naopak, priama príčinná súvislosť danou bola. Žalobcovia boli priamymi, preživšími účastníkmi dopravnej nehody, pri ktorej zomrel M. ktorý bol synom žalobcov v 1. a 2. rade a bratom žalobcovi v 3. a 4. rade. Medzi smrteľnou dopravnou nehodou a imateriálnou ujmom vzniknutou v osobnostnej sfére žalobcov je daná vecná súvislosť príčiny a následku.

Pokiaľ sa z odvolania žalovaného dá dedukovať aj opakované spochybňovanie nemajetkovej ujmy ako užšej kategórie škody, náhrada ktorej by mala byť krytá povinným zmluvným poistením zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, je potrebné k dôvodom uvedeným súdom prvej inštancie tiež uviesť, že tak ako Zákon o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, ani všeobecný právny predpis, Občiansky zákonník, nevysvetľujú vzťah príčinnej súvislosti medzi porušením právnej povinnosti a škodou, nedefinujú tieto právne predpisy ani samotný pojem „škoda“. Vo všeobecnosti však rozdiel medzi materiálnou a imateriálnou škodou nerobia. Jedným zo základných ľudských práv podľa článku 9 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je právo na rešpektovanie súkromného a rodinného života. Povinnosťou súdu je interpretovať právnu normu v súlade so základným právom. Ak je jedným zo základných práv právo na ochranu súkromného a rodinného života zahŕňajúceho nielen sociálne, ale aj majetkové interakcie, znamená to, že do rozsahu a pojmu škoda spadá aj náhrada za nemajetkovú osobnostnú ujmu.

11. Pokiaľ žalovaný v súvislosti s tvrdením o neexistencii priamej príčinnej súvislosti poukazoval na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Cdo/32/2007 a 2Cdo/83/2006, alebo na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie C-350/14, je potrebné uviesť že Najvyšší súd Slovenskej republiky v žalovaných citovaných rozhodnutiach posudzoval príčinnú súvislosť u nárokov o náhradu škody v iných skutkových a právnych súvislostiach, a čo sa týka rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie, prejudiciálne otázky smerovali k tomu ako sa má v konkrétne prejednávanej veci na účely určenia uplatniteľného práva vykladať čl. 4 ods. 1 Nariadenia Rím II.

12. Z rozsudku súdu prvej inštancie nevyplýva, že by sa vo svojich dôvodoch vysporiadal s totožnými tvrdeniami žalovaného, ktorými argumentoval v odvolaní a ktoré boli aj obsahom jeho vyjadrenia k žalobe z 21.12.2018, v súlade s § 387 ods. 3 CSP sa s týmito vyjadreniami žalovaného preto zaoberal odvolací súd.

13. V priebehu prvoinštančného konania žalovaný namietal aj výšku náhrady nemajetkovej ujmy požadovanú žalobcami. Túto námietku však neurobil odvolacou námietkou, nebolo preto oprávnením

ani povinnosťou odvolacieho súdu posudzovať, či priznaná náhrada nemajetkovej ujmy žalobcom v jej jednotlivosti v konkrétnych okolnostiach veci zodpovedá alebo nie zásade primeranosti ako zásade vlastnej európskej právnej kultúre.

14. Odvolací súd, majúc za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vo výrokoch ktoré boli napadnuté odvolaním vecne správne, rozsudok podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Uvedené sa týka tak rozhodnutia o nároku vo veci samej ako aj nároku na náhradu trov konania.

15. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd na základe § 396 ods. 1 CSP, podľa § 255 ods. 1 CSP. Žalobcovia boli v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešní, odvolací súd im preto priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške trov bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

16. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.